

ĐÌNH MỆNH CÙNG TRỞ THÀNH VÔ THƯỜNG

BÀI TƯỞNG TRÌNH VIẾT VỀ SỰ RA ĐI CỦA ĐỨC NGÀI

Dr. Châu Nhật Tân

Hôm nay ngày 17 tháng 3 năm 1995, thắm thoát mà Đức Ngài lìa thế đã gần 3 tháng. 3 tháng, thời gian thật ngắn ngủi, nhưng trong tôi đã xảy ra rất nhiều giao động, bên ngoài thì nhiều sự kiện mới ồ ạt dồn dập đến khiến cho tôi quên đi rất nhiều những hình ảnh đã diễn ra. Mong rằng các vị Pháp Hữu có mặt trong những trường hợp mà tôi kể dưới đây bổ túc thêm cho những thiếu sót của tôi.

Bài này tôi xin viết về khía cạnh của Đời thuần túy, viết từ cái nhìn và tâm tư của một người con mất cha. Tôi không đề cập đến khía cạnh của Đạo, và nếu có sai sót gì xin quý vị và các đồng bệ trên hoan hỉ bỏ qua.....

I. VÀI THÁNG TRƯỚC:

Trước ngày Ba tôi lìa thế độ nhiều tháng, Ba tôi đã ban toàn bộ Bảo Pháp của người cho chúng đệ tử. Kể cả những người không có tu Ba tôi cũng ban cho họ. Ba tôi nói, ba tôi ráng cho họ một cơ hội để sau này, họ có phương tiện trở về.

Riêng tôi và em tôi, Tiến. Người có phone qua và bảo 2 đưa tôi về Vietnam để người ban một số Pháp Bảo mà Người đã để dành và truyền cho tôi một số Pháp Môn... Tâm tư bồng giao động nhiều vì tôi cảm thấy có nhiều điều không ổn, nghi ngờ về sự kêu gọi này nên tôi không chịu về để nhận Pháp Bảo. Đối với những Pháp Bảo đó tôi biết Ba tôi phải trải qua một thời gian tu học rất lâu mới có được nên ông quý nó lắm. Ba tôi cứ gọi mãi, cuối cùng tôi nói với ba rằng:

- Con chỉ nhận khi Ba có thể có được một Pháp Bảo khác như vậy hoặc hơn như vậy, nếu Ba cho hết cho con thì còn gì để cho ba?

Tôi nói như vậy vì tôi có linh tính rằng Ba tôi, người đang chuẩn bị để từ giã cõi thế này. Mặc dầu tôi nắm biết được ngày đi của người còn lâu lắm nhưng qua những hành động, lời nói của Ba làm tôi thật sự nghi ngờ rằng Ba tôi đang chuẩn bị lìa thế. Nên tôi đã dùng tôi và em tôi là Tiến, tôi không cho nó nhận Bảo Pháp gì hết để giữ chân Ba trên đời, ít nhất qua cái tình cha con thôi cũng được.

Ở đời thì tôi cố làm mọi việc để Người vui lòng, nhưng ở phần Đạo, có nhiều lúc Ba tôi muốn đặt vấn đề nghiêm chỉnh về Đạo Pháp với tôi thì tôi cố tránh né để Ba tôi không có dịp giao Bảo Pháp cho tôi và Tiến. Bảo Pháp vẫn còn ở đó và Ba tôi cứ giữ để chờ ngày giao lại, vì đối với thiêng liêng khi đã phát ngôn sẽ giao Pháp Bảo cho người nào thì bắt buộc phải giao đúng cho người đó, Đạo khác ở đời là chỗ bắt di bắt dịch. *(Tôi đã suy nghĩ lắm vì lấy sự hiểu của đời lồng vào sự hiểu của Thiêng Liêng – Với Thiêng Liêng muốn giao lại hay muốn thực hiện 1 việc gì đó thì thiếu gì cách – Ghi chú vào năm 2004).*

Theo tôi nghĩ nếu tôi lẩn tránh hoài thì Ba tôi phải trụ thế dài lâu hơn để làm xong ít nhất thêm một chức năng nữa là ban cho tôi và em tôi Bảo Pháp.

Nhiều người trách tôi, tại sao không về thăm nhà, tại sao cứ lánh mặt Ba....trong khi ấy các Pháp Hữu khác đã lần lượt nhận Bảo Pháp từ Thầy cả rồi. Riêng tôi thì không có một thứ gì cả kể cả áo tràng, thiên phục,...Nhưng cái quý nhất của tôi không phải là Bảo Pháp mà là Ba tôi.

Pháp Bảo dầu cao quý cách mấy, với tôi, tôi có thể kiên tâm tu hành cho dù cả triệu triệu năm, sớm muộn gì cũng có, nhưng một người cha thì dầu lên trời, xuống đất tôi cũng không thể nào tạo được một người cha thứ hai.

Trước ngày Ba tôi lìa thế hai tháng, Ba tôi trải qua một cơn bệnh, tôi có mời một số chư Thiên xuống để thỉnh ý:

- Thưa ngài, ngài có biết xác phàm của Đức Ngài đang bệnh nặng không?
- Biết! Chư Thiên trả lời
- Ngài có thể chỉ cho con một loại thuốc hoặc cho con biết một bác sỹ nào trên cõi thế này có thể trị bệnh cho Đức Ngài?
- Thầy không phải lo, Đức Ngài đang họp với Cộng Đồng các chư Phật, Ngài phải làm xác bệnh để xác được nằm yên.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, tuy vậy vì xác là cha tôi nên tôi cầu xin cho xác Ba được bình phục. Hôm nay nghĩ lại, tôi tiếc tại sao lúc đó tôi không hỏi vị này, các chư Phật đang họp về vấn đề gì?... Có lẽ Ngài đã quyết định lìa thế....

Tại Việt Nam, Đức Ngài khỏi bệnh, mọi chứng bệnh hiểm nghèo, thập tử nhất sinh của Đức Ngài đều biến mất khiến cho các Bác Sỹ rất ngạc nhiên về điều này.

Đức Ngài có kể cho một số Pháp Hữu nghe về cuộc họp ở cõi trên của Ngài, ngài có khoe là được Mẫu ban cho chuỗi **NHƯ Ý**.

Lúc xưa Đức Ngài thường kể cho đạo hữu nghe, mỗi lần Đức Ngài dự họp, Ngài thường xin Mẫu Hoàng (**ĐỨC ĐIỀU TRỊ KIM MẪU VÔ CỰC ĐẠI TỬ TÔN**) cho phép Đức Ngài ở lại, và bao lần, Đức Mẹ đã đẩy ngài ra cửa. Nhưng hôm nay, Đức Ngài kể đã nhận được chuỗi NHƯ Ý nhưng chúng đệ tử của chúng ta lại không nghĩ đến, Như Ý là Như Ý thế nào? Như thế, Đức Ngài đã được Mẫu cho toại nguyện....

II. MỘT NGÀY TRƯỚC KHI ĐỨC NGÀI LÀ THẾ

....Ánh mặt trời bị ngăn bởi một vòng tròn đen rộng lớn, là một hiện tượng lạ vào một buổi sáng trong ngày giáng sinh. Cô Bibi đã chỉ cho tôi xem hiện tượng đó trong chuyến đi thăm viếng các pháp hữu tại Orange County, thuộc tiểu bang California Hoa Kỳ. Mặc dầu biết đó là một điềm bất tường, nhưng tôi cũng nói cho qua chuyện.

- Có gì lạ đâu?

Cũng trong ngày, có một vị Đại Tiên đến bảo tôi:

- Gọi phone gấp về Việt Nam, Sư Huynh có chuyện nhẩn.

Tôi, Tiên, Bibi và Thái Vy gọi phone về nhà, ba và mẹ tôi bắt phone. Ba tôi hỏi:

- Con gọi có chuyện gì?

Tôi ngập ngừng:

- Con nghĩ...Ba có chuyện gì nhẩn con.

Mẹ tôi cười lớn tiếng, nhưng ba thì im lặng. Một lúc sau ba hỏi :

- Con biết đạo Phật là gì không?

Thành thật mà nói, tự dưng ba tôi hỏi tôi câu này, tôi khựng rồi im lặng. Ba tôi ôn tồn, chậm rãi trả lời câu hỏi của người:

- Đạo Phật là đạo của sự Tịch Diệt, nghĩa là đi thì không có về....

Tôi không hiểu tại sao ba tôi lại nói những câu như vậy, ba tôi lại dặn dò tôi truyền pháp lệnh lại cho Bibi và Thái Vy. Tôi tuân lệnh Ba nhưng tôi không hỏi tại sao, vì thông thường Pháp Lệnh là do Ngài trực tiếp truyền. Tôi chúc ba và gia đình hưởng một ngày Giáng Sinh vui vẻ. Bốn đứa tôi nói chuyện với gia đình hơn 30 phút. Ba tôi rất vui, cười, nói luôn miệng.

Theo lời kể của một số Pháp hữu, sau khi nói chuyện với chúng tôi, Ba tôi đi bộ trên những con đường từ nhà đến Linh Điện. thăm một số đạo hữu. Ông dặn dò mọi người:

- Ngày mai là ngày 26, ngày của các đấng Giáo Chủ đi, các chú đừng làm gì hết.

Mọi người đều nghĩ là Ngài đang nói chuyện ngày tốt với ngày xấu.

Chú 5 Nhiều trình với Ngài:

- Thưa Sư Huynh *(Ba tôi thường xưng mình là Sư Huynh với các đệ tử của người)* cho con biết về chuyện tắm Phật *(Hàng năm vào dịp gần Tết, Ba tôi thường cắt cử một số pháp hữu lo việc tắm rửa các tượng Phật. Ý của chú 5 Nhiều là muốn biết ngày và người đến tắm tượng).*

Ba tôi trả lời:

- Chú hỏi chi sớm vậy, vài ngày nữa thì chú biết.

Nói xong, Ba tôi bước ra xem lại ngôi đền tại Q.8, nơi ngôi của Người. Ngôi đền vừa hoàn thành, những tượng rồng châu nay cũng vừa sơn phết xong. Nhớ lúc trước Người thường nói với các pháp hữu khi nào đền này xây xong, các chú sẽ không gặp Sư Huynh, đồ ăn cho Sư Huynh phải mang vào trong đó và muốn gặp Sư Huynh thì khó lắm.

Chú Ngọc cười nói với các pháp hữu rằng :

- Sư Huynh vào đền nhập thất thì cũng có ngày ra thôi, lúc đó mình gặp mấy hồi.

Nay thì đền xây vừa xong, Ba tôi đã không nhập thất mà lìa thế vĩnh viễn. Đồ dành để cúng thì ngày nay phải mang vào điện đúng như lời Người đã nói....

III. NGÀY ĐỨC NGÀI LÌA THẾ:

Sáng ngày 26 tháng 11 âm lịch, Ba tôi thức dậy, tắm rửa thật kỹ, thay đồ rồi ngồi trò chuyện với em gái tôi là Thi trong nhà ở Q.10. Chuyện vẫn một hồi thì mẹ tôi từ Q.8 sang, em gái tôi xuống dưới nhà mở cửa cho mẹ, khi hai mẹ con lên lầu thì Ba tôi đã nằm trên giường mà lìa thế, sự ra đi của Người không quá 3 phút và người ra đi lúc đó không một ai bên cạnh chắc hẳn ba tôi đã cố tình tránh mặt người thân trong nhà....

Tại Mỹ, Tiến là người nhận được tin sớm nhất, khi tôi vừa về, nó mếu máo chạy ra báo với tôi rằng Ba đã mất. Tôi thật bàng hoàng, tôi vừa gọi phone cho người mới hôm qua mà, người vẫn bình thường,...Tôi vội gọi về nhà, lúc đó cả gia đình đang náo động, mẹ tôi như mất hồn, không còn biết đến một chuyện gì chung quanh nữa, tôi trấn an mẹ, nhưng mẹ và các em cứ khóc và tuyệt vọng, tôi hét lên để gia đình bật tỉnh dậy, tôi nói tôi sẽ thay đổi lại hoàn cảnh và bảo ở nhà yên tâm, chờ phone của tôi.

Cúp máy tôi định thần lại, dâng hương lên ngôi Tam Bảo, dùng Pháp Lệnh và tất cả tha lực của tôi để chuyển đổi tình thế này. Tôi không muốn kể ra đây tôi đã làm những gì, tuy nhiên tôi có thể nói rằng lúc đó chuyện gì tôi cũng dám làm, tôi còn mạng ở đây, tôi dám lấy nó mà thí để đổi lại tình thế, nếu ơn trên ngăn cản, hậu quả gì tôi cũng chấp nhận. Song tất cả những cố gắng của tôi đều tan vào hư không. Tôi vẫn không nản chí, tụ tập một vài pháp hữu quanh đó và dùng Pháp Lệnh để cung thỉnh Đức Vua Cha A Di Đà Phật giáng xuống, Tôi muốn chính Ngài trả lời cho tôi biết.... *(lúc đó tôi thật là hỗn, vô phép, vô tắc. Xin Ôn trên ân xá cho – Chú thích năm 2004)*

Diễn quang của Đức Vua Cha không xuống nhưng chính Đức Ngài đã đến. Vừa đến Đức Ngài liền nói:

- Con đừng ì vào Pháp Bảo mà làm những chuyện không đúng.

Qua câu nói này tôi đã hiểu cái nguyên nhân làm tan đi tất cả những cố gắng của tôi ban đầu, chính là Ngài, Ngài đã thấu hiểu những lệnh pháp mà tôi đã phát ra. Tôi bật khóc, Ngài nói:

- Con đã biết phần chơn linh của Ba rồi, thì con phải hiểu được lý do ba ra đi chứ. Đã có kiếp do Mẩu phái đến mời Ba đi,...

Ngài nói tới đó tôi mới chợt nhớ, cách đó vài tháng, có một vị Tiên đến đánh lễ tiền lộ mà Đức Ngài ban cho cô Bibi, tôi mới tò mò hỏi vị đó để biết phần chơn linh của ba tôi là ai, vì sống với ba từ nhỏ đến giờ, tôi thực sự không biết ở phần Vô Vi ba tôi là ai.

Tôi đã hỏi vị đó “Ngài có biết ai ban lộc đó không?”. Vị đó trả lời, đó là phần thân của Đức A Di Đà và cũng là hiện thân của Đức Di Lạc tại cõi thế. Tôi thực sự thảng thốt về câu trả lời này. Lúc đó vì an ninh nên tôi không tiết lộ cho một ai biết cả. Nay Ngài nhắc cho tôi nhớ, tôi đã hiểu tại sao tôi dùng Pháp thỉnh Đức A Di Đà xuống mà Sư Huynh lại đến. Tôi im lặng, tôi cũng không có cơ gì để nói cả, vì tôi đã biết lý do ra đi của Người từ trước kia mà, nhưng tôi cố năn nỉ và khóc lóc:

- Con lạy Ba, xin Ba hãy quay trở về

Ba tôi nói:

- Con là người hiểu Đạo, chuyện ra đi là chuyện bình thường, hãy về lo cho mẹ, ngoại và các em.

Tôi một mực cứ năn nỉ Ba về. Tôi, Tiên và các Pháp Hữu lạy Ngài, khóc lóc, ỉ ôi,...

Ba tôi nói:

- Đừng lạy nữa, thầy con gì mà dờ quá,...

Ba tôi còn nói nhiều lắm, nhưng tôi cứ tiếp tục lạy cho đến khi Ba tôi chấp nhận lời cầu xin của tôi. Ba tôi bắt mọi người phải ngồi Thiền để định tâm trở lại. Mọi người đều Thiền nhưng riêng tôi thì không ngồi vì bên cạnh tôi, em tôi đang khóc nên tôi phải dỗ dành an ủi nó. khoảng vài phút sau, Sư Huynh hỏi:

- Sao các con đã thấy nhẹ hơn chưa?

Tôi vẫn tiếp tục năn nỉ Ba tôi, tôi nói :

- Các chư Thiên đã cho con biết tuổi thọ của Ba, nay tại sao mọi chuyện lại thay đổi đột ngột như thế?

Ba tôi trả lời:

- Khi đã tiết lộ có nghĩa là thiên cơ đã thay đổi.

Tôi phát giận các chư Thiên, giận cả vị Tiên đã kêu tôi gọi phone cho ba ngày hôm qua. Tại sao các vị đó không nói thẳng mọi chuyện, đã lỡ nói thì nói cho trót. Hôm qua nói được, tại sao không nói trước cho tôi lâu hơn vì tôi còn rất nhiều chương trình dành cho ba mà tôi chưa thực hiện được. Biết được ý nghĩ của tôi, ba tôi nói:

- Đáng lẽ vị Tiên hôm qua cũng không được phép tiết lộ một điều nào hết.

Tôi tiếp tục năn nỉ và thuyết phục ba tôi trở về, ba tôi nói:

- Không được, ba còn có nhiều chuyện phải làm

Tôi nói:

- Ở đây ba cũng có nhiều chuyện phải làm vậy

Ba tôi trả lời:

- Nhưng nơi khác cần ba hơn

Tôi nói:

- Đạo Pháp ở đây cũng cần Ba, đâu cũng là chúng sanh, nhưng chúng sanh ở đây có duyên gặp Ba thì Ba phải ở lại nơi đây. *(Một lời cầu xin sai! Xin “có” để mà “cho” chứ không phải “có” để mà “được”! Các pháp hữu nhớ lời này để làm bài học kinh nghiệm - 2004)*

Ba tôi trả lời:

- Ở đây đã có người khác, thấp hơn sẽ lo chuyện đó. Con đừng thắc mắc nhiều, mọi chuyện rồi con sẽ biết, đó là thiên cơ.

Tôi đổi hướng khác:

- Như vậy thì con xin Ba trở lại, Ba không cần làm việc Đạo ở đây, trong lúc đó Ba có thể làm việc Đạo ở các cõi khác như Ba thường làm ở cõi thế này.

Ba tôi nói:

- Không được!

Tôi thuyết phục tiếp:

- Vậy thôi Ba cho một luồng điện quang giữ lại xác của Ba đi, để đến khi Ba có cần làm chuyện ở cõi này, Ba có nơi mà trở về. Nghĩa là Ba cho xác của Ba sống, nằm ở đó thôi cũng được, Ba không cần làm một việc gì cả.

Nói đến đó, tự nhiên lòng tôi se lại, vì muốn cho Ba sống mà tôi xin Ba nằm với một cách thoi thóp như vậy, hành xác Ba đau đớn, tôi có quá ích kỷ không? Nhưng tôi lại nghĩ tiếp, thôi đó là phương pháp tạm để ngã ngũ đã rồi sau này rồi sẽ xin tiếp, chỉ là hoãn binh. Ba tôi dường như bắt được ý nghĩ của tôi, ông trả lời:

- Không được!

Tôi lại đổi hướng, khóc lóc:

- Nếu sự đòi hỏi của con xin cho Ba trở lại có phạm lỗi với Ông Trên, con nguyện sẽ vào A Tỳ Địa Ngục, Vô Gián Ngục hay bất cứ ngục nào Ông Trên dành cho con, con sẵn sàng làm Ngạ Quỷ, Súc Sanh để xin một điều là cho Ba trở lại.

Ba tôi đáp:

- Không được, con hãy ngồi xuống tịnh tâm đi.

Chừng vài phút sau, Ba tôi hỏi:

- Con đã tịnh tâm rồi chưa?

Tôi hỏi:

- Nếu con muốn Ba sống lại, con phải làm cách nào?

Ba tôi im lặng rồi nói:

- Con cầu nguyện rồi Ông Trên sẽ xét

Tôi hỏi:

- Như vậy Ông Trên cho con mấy ngày để biết kết quả

Ba tôi trả lời:

- 3 ngày

Tôi hỏi lại:

- Nếu 3 ngày sau, Ông Trên cho Ba sống lại, Ba có sống lại được không?

Ba tôi nói:

- Được!

Tôi hỏi:

- Vậy xác của Ba để 3 ngày được không?

Ba trả lời:

- Được, cứ để, không sao cả.

Tôi lật đật đứng dậy gọi phone về Vietnam cho mẹ tôi:

- Ở gia đình yên tâm, con đang nói chuyện nói Ba, Ba đang ở đây nè, Ba nói 3 ngày nữa Ba sẽ trở lại, cứ để yên Ba nằm ở đó. *(Xin lỗi mọi người, xin lỗi tất cả và xin Thiên Liêng ân xá cho lúc đó có nhiều lý do khiến cho tôi phải chuyển tin như vậy).*

Ba tôi hơi sửng sờ về sự báo tin của tôi, ông nói:

- Kể nó, nó lo cho gia đình,...

Lúc đó ở Việt Nam, gia đình tôi và các phẩm sắc của Vô Vi Quy Nguyên ai cũng chột bùng lên một sinh khí, tinh thần của gia đình và đạo hữu tăng lên rõ rệt. Vì lời nói của tôi, Sư Huynh sẽ trở về nên chuyện Ngài ra đi được giữ kín, không có truyền rộng ra ngoài, chỉ có các vị phẩm sắc tại Saigon và vài tỉnh lân cận biết mà thôi...

Tôi nói với ba tôi:

- Ngày mai con và Tiến sẽ về Việt Nam

Ba tôi thấy tôi và các vị đã có phần nguôi ngoai nên Người đi. Tôi lại nghĩ đến chuyện để xác nằm đó trong 3 ngày. Tôi nghĩ cũng không lấy làm chắc chắn. Biết đâu ba tôi chỉ nói cho tôi, gia đình và các vị pháp hữu an tâm vì thấy ai cũng sa sút tinh thần? Trong lúc nói chuyện tôi cảm thấy rằng Ba tôi thực sự muốn đi,... Có thể lúc đó tinh thần tôi chao đảo nên tôi không có một sự nhận định nào trong thanh tịnh. Kể cả tha lực cũng biến mất nên tôi càng thấy hoang mang, khía cạnh nào cũng đáng ngờ, vì tôi thấy không có một gì để bám víu, làm tin, làm chắc chắn.

Bất chợt tôi nhớ đến những Chư Vị mà tôi đã hữu duyên gặp gỡ và tiếp xúc như: Đức Thái Thượng Lão Quân, Đức Mẹ Maria, Đức Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật,...Cứ nhớ đến người nào, tôi cầu cứu đến người đó, vì ít ra các vị đó còn có tình tri ngộ với tôi.

Năm tôi 18 tuổi, có lần Đức Thái Thượng Lão Quân bị tôi chặn đường để hỏi mua cây gậy trên tay của người cho ba tôi chống lúc ba tôi bị trật chân, lần ấy tôi tưởng Ngài là một người phạm có một cây gậy thật đẹp nên tôi chặn đường Ngài để hỏi mua cho bằng được.....Đức Maria đã nói chuyện với tôi và hát riêng cho tôi nghe một bài thánh ca,...nhiều, nhiều lắm. Nói chung tất cả những vị nào từng có một lần tri ngộ với tôi, tôi đều cầu cứu đến họ. Người đầu tiên đến với tôi là Đức Thái Thượng Lão Quân. Tôi chực nhớ đến chuyện Tây Du Ký, Ngài chuyên chế thuốc, tôi không biết cốt truyện đó có thật hay không nhưng tôi vẫn đề cập đến những phương thức giữ xác Đức Ngài. Tôi hỏi

- Thưa Thái Thượng Lão Quân, Ngài có biết chuyện Đức Ngài ra đi chưa?

Ngài đáp:

- Đã biết.

Tôi hỏi:

- Xác của Đức Ngài để như vậy có sao không?

Ngài trả lời:

- Không sao cả.

Tôi hỏi:

- Như vậy xác có thể duy trì được mấy ngày, để khi có lệnh ơn trên cho sống lại thì có thể sống lại?

Ngài đáp:

- Để được 3 ngày.

Tôi cầu xin:

- Xin Ngài giúp cho con, cùng các chư Tiên chúng dâng sớ xin cho ba con được sống lại.

Đức Thái Thượng Lão Quân hứa sẽ giúp, tôi cảm ơn Ngài. Lúc đó thì tôi thấy điện quang của Bát Tiên và các chư Thiên giáng, tôi quỳ xuống xin các vị ấy cùng cộng đồng các chư Thiên, chư Thần, giúp tôi đồng dâng sớ thỉnh cầu Đức Ngài trở về. Xong tôi gọi cho chúng pháp hữu tại Hoa Kỳ về sự việc ra đi của Đức Ngài và yêu cầu mọi người đồng dâng hương lên ngôi Tam Bảo 24/24, xin Đức Vua Cha, Mẫu Hoàng cho Đức Ngài trở về.

Sau này, các chư vị mới cho tôi biết, Đức Thái Thượng Lão Quân, Đức Mẹ Maria, các chư Thiên đều đã biết Đức Ngài sẽ không quay về, nhưng các vị không muốn tiết lộ cho tôi biết, dầu vậy các vị vẫn cầu xin với Thượng Đế.

Tiếp xúc với các phần Vô Vi cũng như Hữu Vi xong, tôi lại nghĩ đến chuyện về Việt Nam. Lúc đó vé về đã hết từ lâu rồi (*vi là dịp Tết*), làm sao mà kiếm ra vé để về? Đầu óc tôi liên tưởng đến cô Lâm My hiện ở Orange County, thuộc tiểu bang California. Tôi biết cô ấy và bà Tám (dì của cô My) có vé về Vietnam nên tôi muốn xin nường lại cho tôi. Nhưng sau khi tiếp xúc với Cô My và bà Tám thì tôi biết ngày đi của vé ấy là gần 1 tháng sau lặn. Về nhà tôi gọi Thần Tài, nhờ Ngài tìm cho tôi hai vé máy bay để đi ngay ngày hôm sau.

Đúng 8 giờ sáng ngày hôm sau, cô Bibi gọi ra hãng máy bay thì được biết có 2 người hủy chuyến bay và máy bay sẽ cất cánh lúc hai tiếng sau đó. Tôi và em tôi chạy hết tốc lực ra hãng máy bay để lấy vé, rồi ra sân bay. Chúng tôi không kịp mang một thứ hành lý nào ngoài bộ đồ trên người và chỉ kịp ngoái mặt lại nói sau khi ra khỏi nhà:

- Chuyện làm ăn, nhờ Thần Tài coi sóc. Coi chừng nhà thì giao cho Thổ Địa. (*Thực sự ra phải gọi là các Chư Thổ Thần – 2004*)

Ra phi trường, nhân viên hãng máy bay không đồng ý cho tôi và em tôi đi, họ nói tôi không có Visa thì về đến Việt Nam cũng bị gọi trả lại Hoa Kỳ mà thôi, tôi cứ mặc kệ, tôi vẫn muốn đi. Gọi Phone về nhà, cho biết giờ tôi sẽ đến Việt Nam, còn những chuyện khác thì do Ông Trên định liệu....

IV. TRÊN MÁY BAY:

Kể từ hôm qua khi được tin Ba tôi mất, tôi đã nhịn ăn. Trên máy bay cũng vậy, tôi muốn để bụng trống và lợi dụng độ cao của máy bay để thực hiện một số pháp môn nhằm thu hồi lại điển lực và tinh tâm để các Lệnh Pháp có trở lại. Tôi biết, tôi còn một chặng thử thách gam go nữa. Nhưng ngồi để chuyển vận thì ít mà ngồi khóc thì nhiều, tôi khóc vì nhớ đến Ba và gia đình...tôi buồn, rồi giận,..Vì có em tôi bên cạnh, tôi cũng đang an ủi nó nên khi tôi khóc tôi dẫu nó. Trong tâm tôi trong cả chuyến đi rồi như một mớ bông bồng, đầu óc tôi thì nghĩ ngợi lung tung.

- Phải tôi biết được ngày đi của S.H., tôi sẽ chặn kiệu đến rước người

- Tâm ý của mày như vậy nên chư thiên đã không cho biết..

-.....

Bất chợt tôi nhìn thấy Ba tôi đang ngồi bên tay phải cạnh tôi, Ngài nhìn tôi. Chỗ Ngài ngồi lúc đó là chỗ của anh Nguyễn Vi Kha, một người bạn rất hiền hòa dễ mến mà tôi quen trên máy bay *(sau này tôi mới biết anh ấy là Mục Sư Tin Lành - 2004)*. Lúc đó thì anh Kha đang bật ghế ra nằm, còn Ba tôi thì ngồi thẳng lưng. Ngài ngồi nhìn tôi một lúc rồi biến mất. Ngài không nói gì với tôi và tôi cũng không nói gì với Ngài. Tôi chỉ nói với em tôi.

- Anh Tư mới gặp ba ngồi ở đây!

Tôi ngồi tĩnh tâm thở đều và luyện các pháp để trực thu điển quang trở lại.

V. ĐÊM ĐẦU TIÊN TẠI VIỆT NAM:

Anh em chúng tôi đến phi trường Tân Sơn Nhất lúc 11 giờ 45 phút tối ngày 29 tháng 12 năm 1994. Vừa về đến nhà tôi vội bước lên lầu, tới giường nơi kim thân của Ba tôi đang nằm, chung quang giường lúc này hiện diện rất đông đảo các phẩm sắc của pháp đạo.

Ở nơi đó có rất đông các chư Thiên đang phò trì, các phẩm sắc đang thay phiên nhau tiếp điển cho Kim Thân của Đức Ngài, anh Nhân và một vị nữa định đặt tay lên đầu Ngài để tiếp điển thì có một phần lực xuống nhập vào xác một pháp hữu gần đó mà đẩy tay hai vị đó ra ngoài, vị này cầm các pháp hữu được đựng đến phần mặt và đầu Đức Ngài. Vị đó là Linh Châu Tử Bồ Tát.

Kim thân của Đức Ngài vẫn nằm yên như người đang ngủ, mặc dầu Đức Ngài lia thể đã 3 ngày nhưng thân xác vẫn mềm, dịu, vẫn có hơi ấm. Tôi cầu nguyện và thủ ấn của Đức Vua Cha A Di Đà Phật và dùng Pháp Lệnh để chuyển động kim thân Đức Ngài sống lại. Nhưng vô hiệu, tôi tiếp điển vào Kim Thân Ngài nhưng dòng điển quang chợt biến mất, tôi thấy lạ về điều này nhưng không nói cho một ai biết cả. *(Tôi đang tổng khử các âm điển của thân xác để đưa dương điển vào thể xác làm quân bình thể xác. Thể xác có âm dương quân bình thì mới có sự sống cho thể xác – 2004)*

Sau này mẹ tôi nói, cách chỗ Ngài nằm không xa, có một phần nhập qua TC, cũng dùng ấn pháp của Đức A Di Đà, hướng ấn pháp ấy về phía tôi, và mỗi lần tôi dịch chuyển ấn pháp, thì vị đó cũng chuyển ấn theo hướng tôi dịch chuyển và thổi những làn hơi về phía tôi. Tôi thì không thấy hiện tượng đó và vị đó. Có lẽ vị đó là nguyên nhân vô hiện hóa những vận chuyển của tôi. Cũng có thể vị đó là Đức Ngài vì theo tôi biết ở cõi Vô Vi, rất ít chư Phật được xử dụng ấn pháp của Đức A Di Đà. *(Vị đó không phải là Đức Ngài – Ghi chú năm 2004)*.

Vận dụng mọi thứ mà tôi có được không thành, tôi xuống lầu đứng trước ngôi Mẫu mà cầu nguyện. Hôm nay là ngày thứ ba rồi, ngày mà ơn trên sẽ trả lời cho tôi biết kết quả. Nhưng làm thế nào để nghe sự trả lời này, bây giờ thì không hiểu sao tôi đã không còn thấy những dòng điển quang của các phần lực Vô Vi như lúc tôi mới bước chân vào nhà. Kể cả chư Thần, nhất là Thần Tài, người mà tôi thường tiếp xúc từ nhỏ cho đến lớn nay cũng không còn thấy được thì làm sao tiếp nhận nổi điển quang của Đức Mẫu Hoàng và Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế để nghe sự trả lời?

Tôi bối rối, lúc đó sau lưng tôi có chừng 60 vị pháp hữu thì phải, tất cả đều đang quỳ cầu nguyện và đợi tôi thỉnh ý ơn trên và cho biết kết quả. Tôi chợt nghĩ ra một phương pháp bình thường

nhất mà Đức Ngài thường CẤM các pháp hữu xứ dụng. Đó là Cầu Cơ. *(Vì lúc đó tôi thấy có Má Hai hiện diện, Má Hai là người ngày xưa thường cầu cơ nên tôi mới có ý này – 2004).*

Đức Ngài cấm hầu hết các pháp hữu cầu cơ vì có nhiều phần tà, thiên ma sẽ lợi dụng vào mà dẫn. Nhưng Đức Ngài không có cấm tôi vì từ nhỏ tôi có được căn duyên thấy được âm phần, một phần nào phân biệt được các phần lực và điển quang của các cảnh giới, mặc dầu các phần đó đôi khi đến với dạng ẩn thân nhưng tôi vẫn nhận ra được điển quang của họ, hơn nữa Ngài lại cho tôi một ân huệ là được lệnh mời tất cả các chư Phật -Thánh - Tiên,...khi tôi cần học hỏi thêm một điều gì đó vì tôi xa Ngài sớm, không có cơ duyên được Đức Ngài chỉ dẫn như chúng pháp hữu tại đây.

Tôi lập đàn cơ, lưng tôi quay về ngôi Mẫu và mặt hướng về các chư Pháp hữu, tất cả đều ngồi xuống, chấp tay. Đàn cơ cũng không nhúc nhích, nhưng rồi cũng chuyển động vòng vòng và cũng không cho biết một chỉ thị gì cả.

Tôi mới dùng Pháp Lệnh mà Ngài đã ban cho tôi để mời Chư Vị. Thay vì mời các chư vị xuống chỉ dẫn như mọi khi, thì hôm nay tôi mời các vị xuống đàn cơ. Cơ chuyển động và viết lời khiển trách: "PHÁP LỆNH DÙNG SAI".

Tôi hỏi:

- Xin lỗi, cho con biết được phần lực là ai. *(Tôi đã dùng sai đại từ. Đáng lẽ phải dùng chữ "Vị" thay cho "phần lực" – 2004)*

Cơ trả lời:

- Châu Văn Thác.

Tất cả các pháp hữu hiện diện, cùng gia đình tôi đều òa lên khóc. Tôi bối rối gọi:

- Ba ơi, Ba trở về được không?

Cơ không trả lời,...Tôi chuyển Pháp Luân để tâm tôi được thanh tịnh trở lại. Xong, tôi đứng dậy, mặt hướng về ngôi Mẫu, cầu nguyện với Mẫu từ bi, cho Ba con được sống lại, và cho con biết sự trả lời của Mẫu. Tôi quý ở đó, sau lưng tôi mọi người đều khóc, tôi tỉnh tâm, thờ đều và lắng đọng. Bất chợt tôi bắt được lời nguyện của một vị đạo hữu nào đó sau lưng tôi phía bên cuối góc trái của căn nhà. Tai tôi vang lên lời nguyện của vị đó:

- Con nguyện dùng thân xác của con cho Mẫu Mẹ, Vua Cha cùng cộng đồng để truyền đạt thánh ý đến chúng đệ tử nơi đây.

Nghe được lời nguyện đó, tôi đứng phát dậy len lỏi qua các hàng pháp hữu đang ngồi, tiến về cuối góc phòng để tìm xem vị nào phát ra lời nguyện đó. Ở cuối góc lúc đó có hai người ngồi là cô Mỹ Linh và cô ĐBL. Tôi không hỏi nên không biết ai đã phát nguyện vì vậy, tôi mời cả hai vị bước lên trước ngôi Mẫu ngồi đối diện với tôi. Tôi chuyển lệnh, có lẽ lúc bấy giờ thân tâm tôi đã bắt đầu lắng đọng nên tôi bắt đầu thấy điển quang chuyển động và Giáng Xuống nơi cô ĐBL. Tôi phóng ý:

- Cho con hỏi, có phải là Mẹ không?

Ngài (qua xác cô ĐBL) gật đầu, tôi xá chào Ngài. Tôi Phóng ý tiếp:

- Ba con có thể sống lại được không?

Ngài lắc đầu. Từ từ, tôi cùng Ngài đàm thoại với nhau bằng ý, tay tôi thủ ấn, mắt nhìn thẳng vào Ngài, Ngài cũng vậy, tay cũng thủ ấn và nhìn vào mắt tôi. Tôi và Ngài đàm thoại với nhau bằng ý chừng 5 phút, cuối cùng tôi xin Ngài khai khẩu để cho chúng pháp hữu nơi đây biết được thánh ý của Ngài. Ngài không đồng ý.

Có thể tôi đã bắt đầu giao động nên khiến lúc đó bỗng dừng tôi lại chú ý đến hình tướng bên ngoài. Tôi nghĩ có lẽ xác thân này không được sạch nên Ngài không nói được. Tôi kêu Tiến ngồi xích ra chỗ khác, vì lúc đó Tiến ngồi bên cạnh của Ngài. Tôi thế chỗ của Tiến, thủ ấn đặt lên đầu của cô ĐBL cốt ý tống trừ cho xác này và làm cho xác sạch sẽ. Ngài hát tay tôi ra, nghiêm sắc mặt và la tôi bằng tiếng Phạm Thiên.

Tôi hoảng kinh lạ Ngài xin ân xá vì tôi chột hiểu ra tôi đã vô phép đặt tay lên đầu của Ngài. Rất may là tôi không bị các chư Hộ Pháp đánh.

Lúc đó xác bắt đầu khai khẩu và nói cùng các Pháp Hữu về ý chỉ của Ngài. Ngài nói rất nhiều đại ý là Thầy các con sẽ không về, và an ủi chúng đệ tử. Các Pháp hữu đều lạ khóc, đều xin Ngài cho Sư Huynh ở lại. Ngài bảo các vị phải thanh tịnh....Ngài nói nhiều lắm nhưng lúc đó tôi không nhớ gì nữa, vì tâm của tôi đang lắng đọng trở lại. Tôi xuất Định, đến bên Ngài đảnh lễ và nói rằng:

- Thưa Mẹ, chắc mẹ đọc được Tâm con, Thân, Tâm con đang thanh tịnh...

Ngài gật đầu, tôi bạch tiếp:

- Thưa Mẹ, con chỉ có một lời xuất phát từ Tâm con, con xin Mẹ cho Đức Ngài được trở về với chúng con.

Mẹ trả lời:

- Thầy các con sẽ trở về

Tôi hỏi:

- Thưa Mẹ, cho con biết Thầy con lúc nào sẽ trở về?

Mẹ đáp:

- Đó là Thiên Cơ.

Tôi nói:

- Thưa Mẹ, con xin Mẹ đừng cho Thầy con trở về bằng phương thức sanh lại, Sấn Kim Thân của ba con còn ở đây, con xin mẹ ban một luân điện để giữ gìn, khi nào ba con trở về thì có nơi mà về.

Mẹ lắc đầu và đáp:

- Con sẽ hiểu việc này, mọi việc đã có Ơn Trên định sẵn.

Em gái tôi, Thi lạ mẹ và nói:

- Lạ mẹ cho ba con được sống lại,...

Nó lạ lục, năn nỉ bằng tất cả phương tiện và hình tướng mà nó có trong cõi đời này. Tội nghiệp các cụ già, các cụ tuổi già sức yếu, quỳ lạ Ngài như lấy cả thân tâm nhập vào lòng đất. Tôi bạch:

- Thưa Mẹ, Thượng Đế có thể tạo dựng ra muôn loài, muôn vật, Ngài đã tạo ra muôn người. Đối với Mẹ, Mẹ đã sanh ra muôn loại, cho một người sống lại là chuyện rất dễ dàng sao Mẹ không ban ân huệ mà giúp cho tụi con?

Mẹ nhìn tôi và nói:

- Rồi con sẽ hiểu.

Ngài khuyên các đệ tử thanh tịnh lại rồi Ngài đi. Đức Mẫu Hoàng thăng, ba tôi giáng, vẫn nhập qua xác của cô ĐBL. Ba tôi nói:

- Thầy đã dạy các con bao nhiêu lần, Sanh, Ly, Tử, Biệt là chuyện thường, tại sao hôm nay các con lại buồn....

Thi, em gái tôi khóc mà thưa với ba tôi rằng:

- Thưa Ba, Đạo Pháp nơi đây cần Ba, tụi con cũng cần Ba, xin ba quay về với tụi con,... *(Mắc sai lầm của tôi ở trên. Xin "có" để mà "cho" chứ không phải "có" để mà "được"!)*

Các Pháp Hữu cũng ứa khóc và van xin Ngài ở lại. Ba tôi lắc đầu và nói:

- Mọi việc đã có Ơn Trên sắp đặt cả rồi.

Tôi lại thưa:

- Thưa Thầy, Có thể Thầy chuyển điện để giữ xác không?

Thầy không trả lời, tôi thưa tiếp:

- Như vậy, thầy có thể chuyển một chư vị nào đến xuống nhập xác của thầy để thân xác ấy giữ được.

Thầy hơi sững sờ nhìn tôi:

- Một vị Phật đầu thế làm việc đó được, không thể nào để các chư Thiên chịu đau đớn bởi thể xác thế cho mình được. *(Ngài đã cho tôi câu trả lời, vì ngay khi tôi nhận được tin Ba tôi lìa thế. Hành động đầu tiên của tôi là bắt các Chư Vị phải nhập vào xác của Đức Ngài để giữ xác thân,*

chờ tôi cầu nơi Thiêng Liêng cải số. Tiếc là tôi đã bị cầm chân ở ngoài hơn 7 tiếng đồng hồ, xem “những dự triệu, điềm báo trước khi Đức Ngài lia thể”. Thời gian 7 tiếng đồng hồ là thời gian lý tưởng để xác thân bị hư hại hoàn toàn – Ghi chú năm 2004).

Thầy cứ nhất quyết không chịu trở lại, Thi và các pháp hữu đều tiếp tục khóc lóc, van xin khiến cho ba tôi mũi lõng, ba tôi khoát tay:

- Thôi ba đi, ba đi.

Mọi người đều gọi "Thầy ơi!". Tôi nhìn chung quanh, thấy mẹ tôi không nói một lời nào, bà ngồi chấp tay mà khóc, nhìn bà, nhìn các em, nhìn chung quanh mà thấy tội cho mọi người, tôi lần tràng hạt, niệm Phật để tôi bình tâm lại. Tôi còn trong tay một lá số đã viết sẵn để dâng lên Mẫu Hoàng, Ngọc Hoàng Thượng Đế, Cộng Đồng Các Chư Phật, Các Đấng Giáo Chủ Tam Tòa, Cộng Đồng các Chư Bồ Tát, Chư Thiên... Đây là một lá số, một thỉnh nguyện thư của tôi mà tôi viết rất đơn giản nhưng bằng cả tâm huyết của mình. Tôi quỳ trước ngai Mẫu, hai tay nâng số lên đầu, tôi bảo em tôi đốt lá số ấy. Mẹ tôi bảo mang đĩa đến cho tôi đặt số mà đốt. Tôi bảo:

- Không! hãy đốt số trên đôi tay của con, con muốn chính tay con dâng lên Cộng Đồng lá số này. Em tôi, Thiện, dự dự. Tôi gắt:

- Đốt!

Ngọn lửa bùng cháy giữa đôi bàn tay của tôi. Tôi cắn răng chịu đựng. Tôi đã dám nguyện bước vào địa ngục thì hôm nay tôi phải thử lửa của thế gian này. Ngọn lửa réo rất trong lòng bàn tay của tôi, tôi nghiến răng để không phát lên một lời rên rĩ nào. Thi gan cùng với lửa, tôi cuối đầu, người tôi run lên bần bật, nhắm mắt và chịu đựng. Một luồng gió nhẹ thổi qua làm rớt lá số đang cháy dở xuống đất. Tôi nhặt nó lên và đặt trở lại trong lòng bàn tay. Một lúc sau lá số cháy hết. Có lẽ Ông Trên đã nhận được số trình của tôi nên một lần nữa Đức Mẫu giáng hạ, người nói:

- Ba các con đã về cõi Phật, các con phải mừng cho ba có sao lại buồn?....

Mẫu còn nói nhiều, khuyên giải cho chúng tôi nghe xong Mẫu thẳng và ba tôi xuống. Ba tôi nói:

- Thầy đã dạy các con những gì, các con nhớ lại lời Thầy đi. Thầy luôn ở bên các con mà. Các con hãy hành những lời Thầy đã dạy cho các con. Phải thương yêu chúng sanh như thương chính bản thân mình nghe các con. Các con có thương Thầy thì hãy thương yêu chúng sanh nghe con...

Tôi quỳ bên cạnh ba tôi và thưa:

- Thưa Ngài, đời con từ nhỏ đến giờ...con vì gia đình, vì đất nước này, vì chúng sanh mà sống và làm việc. con chưa có một lần nào xin một điều gì cho bản thân của con cả....Nay con xin Đức Ngài, xin Cộng Đồng các cõi cho con một ân huệ mà thôi, là cho ba con được trở lại. Con sẵn sàng trả bất cứ giá nào cho lời cầu xin này...

Tôi nghe lời không nói tiếp được, ba tôi nhìn tôi tay thủ ấn đặt lên trán tôi mà nói:

- Con sẽ thành công.

Ngài không đề cập tới lời cầu xin của tôi. Một tay Ngài chỉ hình của Ngài và quay lại nói với chúng đệ tử:

- Các con hãy nhìn Thầy mà nhớ đến Thầy, hãy nhớ lời Thầy dặn nhe các con.

Nói tới đây, các Pháp Hữu cũng đã biết chuyện ngã ngũ như thế nào rồi. Tôi bạch Thầy:

- Thưa ba, ba có còn chuyện gì cần con làm,...?

Ba tôi nói:

- Ở cõi đời này ba làm đã tròn rồi.

Tôi hỏi:

- Như vậy,...Thân xác ba,...con....phải làm như thế nào?

Ngài im lặng một lúc rồi đáp:

- Hãy làm như mọi người bình thường

Nói xong Ngài đi. Em gái tôi, sau mấy tiếng đồng hồ cầu khẩn không được bỗng nó lên cơn "bốc đồng" nó chỉ vào ngai Tam Bảo mà lớn tiếng:

- Con không phục, nơi ngôi này các chư Phật đã thị hiện, Đạo Pháp được khai mở từ ngôi này, các Ngài làm như vậy con không phục,...

Nó còn nói nhiều lắm, lúc này đối với nó không còn tôn ti trật tự gì nữa cả. Ba tôi giáng xuống lần này nhập qua TC. Vì TC lúc đó đứng gần Thi. Ngài hét lớn:

- Nói cái gì? Nói cái gì?

Tay phải Ngài bắt ấn đánh vào đầu em gái tôi. Rất may có Tiến cạnh đó chụp được cánh tay của Ngài, liền theo tay trái Ngài bắt ấn tát nó. Tôi nhảy đến chụp tay của Ngài và nói:

- Xin Ngài ân xá cho em con, em con nó không hiểu.

Ngài dịu xuống và gần từng chữ:

- Phải CẦN NGÔN, CẦN HẠNH

Lúc này Thi đã tỉnh hồn, nó vừa khóc vừa lạy Ngài xin Ngài ân xá cho nó. Ngài chỉ lên bàn thờ, tôi bảo nó lễ phật xin các chư vị ân xá cho.

- May là ba xuống đánh, chứ không để các chư Hộ Pháp đánh thì không ai đỡ nổi đâu. Vì các vị đó khi đánh là đánh thẳng tay. Tôi thì thăm bảo nó như vậy. *(Sau này tôi mới biết, người nhập qua TC là một vị Hộ Pháp chứ không phải là Ngài. Tuy nhiên, tôi vẫn giữ cách viết của lần đầu, chỉ thêm phần ghi chú để được sáng tỏ - 2004)*

Ngài đi rồi, nhưng các pháp hữu vẫn ngồi đó mà khóc, nhưng cái khóc bây giờ chỉ buồn thôi không như cái khóc điên dại lúc nãy. Ai cũng hiểu được phần nào. Nhờ có Mẫu và Đức Ngài xuống khuyên giải nên tin thần của mọi người bớt căng thẳng. Dầu vậy không một ai buồn đứng dậy. Tôi thì cũng ngồi một chỗ, lần chuỗi mà niệm phật, tôi an ủi mẹ tôi, vuốt ve các em, nắm chặt tay anh, xoa đầu các cháu. Tội nghiệp ngoại tôi, bà ngồi khóc mà nói rằng:

- Ngoại già rồi, thì chết cũng được...

Tôi im lặng, bước lên lầu, nhìn di thể của ba, nắm chặt tay, hôn vào má, tôi thì thăm bên tai người, thôi ba vui về yên nghỉ, đừng bận bịu chi ở cõi đời này nữa, gia đình đã có con lo, con sẽ độ cho anh em ở nhà để sau này tất cả đều được gặp lại ba, cuộc đời này ngắn lắm ba à... *(Ai cũng dự biết cuộc đời là ngắn, nói 1 câu thừa nhưng chỉ nói vì cái tình mà thôi – 2004)*

Tôi trở lại xuống lầu an ủi mọi người, bây giờ tất cả đã nằm ngoài tầm tay với của mình, tôi đã tận lực và tôi đã hiểu ra một điều, con người có thể lên trời, xuống đất. Có thể dời non, lấp biển nhưng không thắng được thiên định. Hôm nay tôi cũng không thắng được mệnh trời, cái mệnh trời này nó như an bày trước mắt nhưng mình đời đời và vĩnh viễn không với được đến nó. Thật đau đớn cho cái thấy mà không làm gì được.

Thật là thảm thía cái gì gọi là Vô Thường. Tất cả đều trở thành Vô Thường. Tuổi thọ của ba tôi, do Ông Trên đã từng chuẩn nay cũng trở thành vô thường. Ai trả lại cho tôi, cho gia đình, cho các chư pháp hữu cái phần số được cận kề bên người thêm vài mươi năm nữa? Không ai trả cả bởi vì tất cả đều là "Vô Thường". *(Vi cái "phần số" thực sự mà tôi biết là 79 năm chứ không phải là 60 năm như thực tế - Ghi chú 2004).*

Hai chữ "Vô Thường" này thật cay nghiệt, nó đã cướp đi những gì hiện hữu ở đời này.

Tất cả đều trở thành Vô Thường, cả định mệnh cũng trở thành Vô Thường.

Tay tôi vẫn lần tràng hạt, chung quanh tiếng niệm Phật của các Pháp Hữu đang rân rân đều. Bất chợt tôi thốt khẽ "Nam Mô Phật....".

VI. NGÀY TẢN LIỆM:

Ngày hôm sau chúng đệ tử bắt đầu làm lễ tản liệm Thầy. Các bộ áo Thiên Phục của Thầy được các đệ tử kính cẩn mặc vào. Tuy nhiên Thầy không có mào và hài. Giờ phút lia thể của Ngài làm

cho các Đệ Tử thật sự hối hận và thương yêu Thầy. Thầy đã lo cho các vị từng cái áo, từng đôi hài, cái mũ,....ai cũng có, cũng mang ra mặc, nhưng bản thân thầy thì thầy không có.

Kim Thân của Thầy được đưa xuống nhà trước Ngôi Tam Bảo, áo quan thì đặt trước ngôi của Mẫu Hoàng. Bên trong thì các phẩm sắc đứng để lo việc tần liệm,...bên ngoài các đệ tử từng nhóm lần lượt vào trong lễ thầy.

Một lần nữa Thầy trở về cũng qua xác cô ĐBL, Thầy chào mọi người, trợ lực cho mọi người và điều khiển cuộc tần liệm.

Vì Thầy có dạy " Hãy làm như mọi người bình thường" nên tôi cũng đứng ra làm phép chú nguyện áo quan và cắt dây oan nghiệt.

Trong thời gian này, tôi đặt hết thời gian bên cạnh mẹ, ngoại tôi và các anh, em để an ủi cho mọi người trong gia đình.

Vì là cha chung nên mọi người đều có quyền đóng góp ý kiến cho tang lễ của cha như nhau. Có vị thì muốn ngày động quan là ngày mùng 6, vì cần có thời gian để thông báo cho các pháp hữu trên toàn quốc. Sau 4 ngày Đức Ngài lìa thế, tin tức này chưa được truyền ra ngoài.

Hôm đó là ngày 29 âm lịch, nếu để đến ngày mùng 6, thì phải tuân thủ theo điều lệ của sở mai táng là áo quan phải được bọc kẽm bên trong. Tôi không đồng ý với điều lệ đã được đưa ra đó nên tôi đã hội ý với bác Biên và quyết định lễ động quan vào ngày mùng một.

Có lẽ sau 3 tháng Đức Ngài lìa thế đại đa số Pháp Hữu Vô Vi Quy Nguyên tại Việt Nam chưa biết được tin tức này. Tuy nhiên trong thời gian áo quan được quàng tại nhà, có vài ngàn Pháp Hữu đến viếng Thầy. Người thì nghe tin báo, người thì đi ngang qua nhà mà thấy, người thì tình cờ đến thăm Thầy mà biết.....

VII. TÌM HUYỆT MỘ:

Sau khi làm lễ tần liệm kim thân Đức Ngài xong, các Pháp Hữu tự phân chia công việc cho nhau. Một số vị thì lo việc tiếp tân, một số vị thì thay phiên nhau chầu 4 góc áo quan của Đức Ngài, một số thì chuẩn bị phương tiện di chuyển,...riêng tôi, bác Biên (*Từ Thiện Tâm Trụ*), chú Ngọc (*Từ Trí Nguyên*), Anh Sáu Mầu (*Từ Thiện Hưng*), Tiến (*Từ Minh Đức*), chú Ru thì lãnh việc đi tìm phần mộ.

Anh Sáu Mầu thì lái xe, chú Ru thì đảm nhiệm việc chỉ đất và mua bán, Tiến thì phụ tá.

Nếu ai đã từng nghiên cứu và hiểu về môn Địa Lý chắc hẳn biết rằng, đối với quan niệm bình thường phần mộ rất là quan trọng, có ảnh hưởng rất lớn cho gia đình, giòng họ. Thịnh hay suy cũng từ đó. Ngoài ra nó còn ảnh hưởng đến mọi khía cạnh ngoài Đời mà khi sống người đó có liên quan.

Mặc dầu ai cũng thừa biết rằng, đối với Ngài, những phương thức bình thường, giả tạm ở thế gian này không một mảy mai ảnh hưởng. Tuy vậy, là những người nghiên cứu về Địa Lý cũng như mọi nhà Địa Lý khác, chúng tôi đều cùng quan niệm quan trọng hóa mộ phần, nhất là nơi đây một nơi chiêm ngưỡng, lịch sử của Đạo Pháp nên hầu như ai cũng lo sợ khi tìm và quyết định một mộ phần cho Kim Thân Đức Ngài.

Riêng tôi, thì tôi có thêm những nỗi lo khác, vì ngoài việc Đạo ra, tôi còn có việc Đời là tìm một mộ phần cho Ba tôi, nơi gởi gắm xác thân của Ba tôi và nơi để gia đình, giòng họ gần gũi nhau hơn khi nghĩ về.

Chú Ru hướng dẫn cho chúng tôi những phần đất mà gia đình đã mua. Tôi đã bát hầu hết những phần đất đó vì rất dễ dàng nhận thấy nó không phải là nơi kim phần của Ngài. Tuy nhiên huyệt

mộ phải như thế nào để đúng là nơi thiên định thì không một ai biết và dám quả quyết cả. Tôi nhớ lúc còn tại thế Đức Ngài có nói xa vời với tôi một thể đất nhưng với đất trời mệnh mông như vậy thì phải đi đâu mà tìm được thể đất như vậy, vả lại muốn nhận ra được một thể đất thì cần ở sự tinh tâm. Có thể nói thẳng ra rằng trong thời gian này và một phần lớn thời gian ở Việt Nam, tâm tôi không được thanh tịnh.

Tôi mới bắt đầu dò tìm ý của ba tôi từ ngôi huyệt của bà nội. Đây là ngôi huyệt tâm đắc mà ông dành cho bà nội tôi. Tôi hỏi ý bác Biên, Chú Ngọc về cách đặt huyệt của Ba tôi cho ngôi huyệt này và hỏi dân địa phương về địa hình của toàn vùng.

Qua những chi tiết tôi có được, tôi bắt đầu đo đạc ngôi huyệt này và nhận ra được một phần ý định của Ba tôi. Tuy nhiên còn một trục trặc nữa là nếu áp dụng tuổi của Ba tôi thì không thể dùng để định mộ phần sẽ nằm ở đâu được.

Bất chợt như có linh tính, Tiến đứng trên một mô đất và chỉ cho tôi một bãi đất trồng khoai Lan xa xa...

Tôi thì đang miên man chú tâm vào việc lần từ từ ra ý định của Ba tôi. Tôi và các vị len lỏi tìm đến huyệt mộ của ông nội tôi. Đây cũng là một huyệt mộ mà ngày xưa ông đã đặt cho ông nội tôi và người cũng rất hài lòng về huyệt mộ này. Cũng hỏi thăm những người dân địa phương chung quanh, cũng như hỏi chú Ngọc, bác Biên về cách thức đặt huyệt của ba tôi (*vì tôi xa gia đình lúc ông nội và bà nội tôi mất*). Lần này tôi thực sự thất vọng vì những quan niệm tôi có được đều đảo lộn đối với mộ phần này vì khó có thể hiểu được ý của ba tôi khi đặt mộ phần này.

Tôi ngồi phệt xuống đất. Trời đã về chiều, ngày mai là ngày chôn nhưng tới giờ này chưa tìm được huyệt. Tôi cầu nguyện xin Ông Trên khai thị cho tôi. Bất chợt có một người nói với tôi cách đó vài cây số, sông Vàm Cỏ rẻ làm hai nhánh... Tôi chợt bừng tỉnh, thì ra ba tôi đã lấy chỗ rẻ của con sông mà định huyệt vị. Như vậy tôi đã nắm được hoàn toàn tâm ý của ba tôi, về cách đặt huyệt vị và muốn đặt mộ phần nơi cuộc đất này. Tuy nhiên đất này thì mệnh mông, điểm nào sẽ là huyệt mộ.

Anh Sáu Mẩu gọi ý cho tôi.

- Không tìm ra được thì xin Lệnh cho gọn...

Tôi chợt nhớ và dùng Pháp Lệnh xin ơn trên chỉ cho tôi nơi nào là Thiên Định. Trời đang nhá nhem, bất chợt một tia sáng chiếu xuống đất, tôi và các vị cùng một số dân địa phương chạy theo tia sáng đó. Tia sáng dẫn chúng tôi đến vườn khoai Lan (*nơi Tiến đã chỉ*) và chiếu xuống đất thành một đốm sáng nhỏ. Tôi vội lấy một khúc cây đóng xuống đất nơi ánh sáng chiếu xuống để làm dấu. Khi cây vừa đóng xong thì ánh sáng biến mất trước sự ngạc nhiên của nhiều người.

Định xong huyệt vị, nhận định phương hướng và cuộc đất, tôi nhận thấy rằng nó trùng hợp với lời nói xa vời của Ba tôi trước đó 4 tháng, khi tôi về thăm gia đình.

Thời gian lúc đó bà cụ, má của chú Ngọc qua đời. Ba tôi bảo tôi đi với người xem huyệt mà cho bà cụ. Chú Ngọc dẫn Ba tôi tới một khu đất. Ba tôi chỉ một miếng đất và nói chú Ngọc đặt huyệt mã nơi đây. Tôi có hỏi tại sao. Người đáp rằng:

- Phía này có một ngôi miếu và phía kia có một con rạch chảy theo hướng này

- Tại sao Ba biết có miếu và rạch? (*vì chung quanh đó là rừng cây*).

Ba tôi không trả lời. Và mọi người địa phương chung quanh đó đều xác nhận có một ngôi miếu bỏ hoang sau rừng cây và xa xa có một con rạch nhỏ chảy đúng theo hướng Ba tôi nói. Nhân đó Ba tôi mới chỉ cho tôi một thể đất và Ba tôi dặn:

- Thể đất như vậy không phải ai con cũng để cho người ta, phải là người thật có đạo đức, thật có đạo đức mới để cho họ có biết không?

Ba tôi cứ nhắc đi, nhắc lại tôi gật đầu “dạ biết, dạ biết”....

Bây giờ đứng trước một phần đất mà cũng đầu, cũng tay, cũng chân, cũng cuộc đất như vậy tôi mới thực sự thấm thía được sự dặn dò của người. Người đã thực sự chuẩn bị cho mình một sự ra đi. Người đã không tiết lộ một điều gì với 4 đứa con đang sống tại Việt Nam mà chỉ dặn dò tôi, một đứa con xa cách cả nửa vòng trái đất về mộ phần để sau đó 4 tháng, chính tôi đã vượt nửa vòng trái đất trở về mà định mộ phần cho người.

Thiên định, quả vậy tất cả mọi việc đã được sắp đặt sẵn, chỉ tại mình vô minh không thấy trước mà thôi.

Định xong huyết mộ, bây giờ đến việc tìm chủ nhân của khu đất này mà mua lại. Đây là một khu đất cằn cỗi, không tạo được hoa lợi. Trồng cây trái gì cũng không sống nổi, kể cả đám Lan mọc ở đây cũng vậy, loe hoe vài cọng như cỏ để mà sống cho qua ngày.... tuy nhiên theo bác Biên và chú Ngọc cho biết ngày xưa ba tôi đã chọn phần đất này cho bà nội tôi nhưng chủ nhân không chịu bán, dầu ông đã trả cho bất cứ giá nào... *(Thực sự là Ba tôi đã mua phần đất này trước đó rồi nhưng khi Ba tôi mất, tôi vì ở xa về nên không biết và mẹ tôi thì lo việc tang ma nên không hiện diện, người chủ đất là bà con trong gia đình đã lợi dụng việc tang ma này nên đành tâm bán cuộc đất ấy thêm 1 lần nữa - 2004).*

Chú Ru đưa chủ nhân của khu đất đến. Đây là một người cháu của bà nội tôi. Ông Ba, là một người đứng tuổi khoảng 70, nên tôi nhờ bác Biên, chú Ru,... nói chuyện về mua bán. Vị này khăng khăng không chịu bán, bác Biên, các vị chung quanh cố thuyết phục ông này nhưng tất cả đều vô hiệu mặc dầu giá đưa ra đã gần gấp trăm lần giá trị của miếng đất đó. Với số tiền đưa ra ông có thể mua được nhiều mẫu đất màu mỡ tại vùng này. Ông vẫn cương quyết không bán. Thương lượng với ông cả mấy tiếng đồng hồ mọi người tưởng như đầu hàng với người chủ đất này. Rồi cuối cùng ông cũng chịu bán. *(Như đã nói, thực tế ông đã bán cuộc đất này rồi, nay lại bán thêm 1 lần nữa. Không tới 1 tháng sau, ông qua đời, con cái của ông chỉ tranh nhau số tiền bán đất được mà không hề lo mộ phần cho ông. Ngôi mộ của ông chôn kế ngôi mộ của Đức Ngài cũng trên phần đất đã được bán. Nhiều năm liên tiếp, mộ của ông cũng không có bia, không người chăm sóc – 2004).*

Tối hôm đó khoảng 11 giờ đêm, hơn 30 vị phẩm sắc Vô Vi Quy Nguyên tề tựu để làm lễ khai mở huyết mộ do pháp hữu Từ Chánh Tín chủ lễ và một nhóm phẩm sắc tại Thủ Thừa, Long An lo việc đào huyết đo pháp hữu Từ Tâm Thiện Tường chỉ huy.

Các vị làm lễ khai mở huyết gồm: Sư Tử, Từ Thiện Nhơn, Từ Chánh Tín, Từ Tri Nguyên, Từ Minh Đạt, Từ Tri Tâm, Từ Thiện Tâm Trụ, Từ Tri Hành, Từ Thiện Phúc, Từ Thiện Hồng Liên, Từ Tâm Ngọc Nga, Từ Tri Hùng, Từ Hạnh Mỹ, Từ Thiện Hạnh, Từ Minh Quang, Từ Thiện Bửu, Và nhiều vị khác mà tôi không rõ Thánh Danh.

Nói chung tất cả các vị làm phận sự hành lễ và các vị đào huyết đều là phẩm sắc VVQN từ Kim Cang trở lên.....

VIII. NGÀY ĐỘNG QUAN:

Như đã nói, ngày động quan là ngày mùng một tháng chạp năm Giáp Tuất (tức ngày 1/1/1995). Tờ mờ sáng gia đình và các vị pháp hữu đưa bài vị của Đức Ngài đến Q.8, thăm đền thờ và Bửu Tòa Linh Điện...

Lễ động quan vào lúc 7 giờ sáng Vào thời điểm này có rất nhiều việc vi diệu xảy đến. Ở phần Vô Vi thì các Chư Thiên thị hiện rất đông, có gần trăm pháp hữu được chứng kiến. Các Ngài đã chuyển hình tướng của các Ngài cho nhiều người được thấy. Hàng chục máy chụp hình làm việc liên tục và gần 10 máy quay phim chiếu sáng cố thủ cho được những hình ảnh ấy, nhưng cuối cùng hầu như không một ai chụp hoặc quay được cả.

Hàng ngàn người tham dự lễ tiễn đưa. Vì tôi đứng đầu nên không thấy được hết toàn bộ khung cảnh của người tiễn đưa và đoàn người kéo dài đến đâu.

Trước giờ hạ huyệt, anh tôi, Châu Nhật Thanh thay mặt gia đình đọc lời cảm tạ, tôi thì lo việc phóng sanh chim. Hàng ngàn con chim được tự do bay đều về một hướng như tất cả các pháp hữu Vô Vi Quy Nguyên chúng ta giờ đây đang cùng về một hướng vậy.

Vì bận rộn với việc làm và đứng cách xa nơi huyệt mộ (*lúc đó tôi đang điều động các chú Thổ Thần giúp việc trần cuộc đất...*) nên tôi nhờ cô Phượng và một số Pháp Hữu đứng gần đó giúp tôi lo và coi chừng mẹ tôi. Tôi sợ bà không chịu đựng được khi hạ huyệt, Tôi vì đồng người không có thể lách người đến gần bà để an ủi cho bà và gia đình được vãn lại ý định để trần cuộc đất này như thế nào thì chỉ mình tôi biết mà thôi nên không thể nhờ một ai thế chỗ được. Bất chợt tôi thấy ba tôi và các chú vị đang điếm trợ lực cho các vị hiện diện. Mẹ tôi được trợ lực nhiều nhất và ba tôi đứng kế bên mẹ trong suốt thời gian hạ huyệt.

Mẹ tôi vẫn bình tĩnh trong suốt thời gian hạ huyệt, đó cũng là một điều rất kỳ diệu. Sống với bà bao nhiêu năm nên tôi biết, bà rất dễ mỉm cười trước bất kỳ một hoàn cảnh nào.

Tôi không biết ai đã ra lệnh cho mọi người thả hoa xuống huyệt, vì Sư Huynh thường cấm các vị làm việc đó. Bông hoa cũng là chúng sanh, không phải vì mình mà làm cho nó bị thương tổn. Khi tôi đến nơi thì bông hoa đã phủ nhiều. Tôi đến trước huyệt, chấp tay đánh lễ, và khai hoa. Tôi chỉ có một đóa hoa trong tâm mà thôi và tôi dâng Ngài đóa hoa đó.

Lễ hạ huyệt xong, mọi người xem ra cũng lắng đọng, vì chưa bao giờ được tham dự lễ cúng Đức Huyền Khung Thượng Đế Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn nên tôi không biết phải xử trí thế nào với bàn thờ Ngài đặt trước mộ. Chú Minh có giải thích cho tôi và cho biết sự quý báu của những đồ cúng trên bàn. Chú nói, với 12 chung nước trên bàn, tôi nên chọn ai có công mà cho người đó.

Chung nước đầu tiên tôi trao cho chú Minh, vì chú là người có công nhiều nhất trong việc an táng. Kế đến là các vị lo việc đào huyệt, còn lại thì chia cho các Pháp Hữu.

IX. CÁC NGÀY THẮT:

Các ngày thắt của ba tôi diễn ra vào ngày thứ ba của mỗi tuần. Nó thường trùng vào ngày Rằm và mừng Mốt.

1. Thắt thứ nhất

Ngay cái thắt đầu tiên, ba tôi có cho người nhắn tôi đến gặp ba tại nhà cô ĐBL. Tâm trạng tôi lúc đó rất hồi hộp để chuẩn bị việc tiếp chuyện ba. Tuy nhiên tôi đã không đến gặp ba tôi một mình, tôi đã cho cả gia đình mẹ, anh, chị dâu, mấy em, em dâu đều lên nhà cô ĐBL để gặp Ba. Tôi muốn nhường cơ hội này cho người cũ nhà. Để mọi người còn được một lần nói chuyện với Ba và còn được gọi tiếng "Ba".

Tôi bảo Tiến chuẩn bị một số câu hỏi, riêng tôi, tôi mang theo một túi lớn đựng nào tượng Phật, chuỗi các loại để Ba tôi chú nguyện.

Gặp cô Liên, cô Liên kể cho mọi người những gì Ba tôi nhắn nhủ. Vì sợ phiền và sợ sức khỏe cho cô, nên không ai dám xin được nói chuyện với Ba cả. Tôi hỏi:

- Theo cô biết, Ba con có được...vui không?
- Ba vui lắm, Ba rất vui về các con.

Ba tôi xuống, Ba tôi dặn dò mọi người, mẹ tôi khóc, Ba tôi khuyên bảo và nói với chúng tôi:

- Vợ của Ba can đảm lắm.

Mọi câu hỏi chúng tôi đề ra Ba cũng không trả lời. Tượng Phật, chuỗi, tôi xin Ba tôi chú nguyện để sau này ban lại cho các pháp hữu. Ba đẩy qua một bên và lắc đầu. Bây giờ tôi hiểu rằng thời gian cho thân tình đã qua rồi, muốn đạt được những pháp bảo đó thì phải do công tu tập thực sự và phải qua Cộng Đồng các Chú Phật duyệt và đồng ý.

Ba tôi từ giã mọi người, cảm ơn chú H (chồng cô L), dặn dò các con cô L, rồi Ba tôi đi.

2. Thất thứ hai đến thất thứ tư:

Trong những thất này hầu như Sư Huynh chỉ đến gặp một số ít pháp hữu mà thôi. Tuy nhiên trong gia đình được chứng kiến 3 lần các chư Phật đến Khai Thị.

Lần đầu: Vì có nhiều giao động, nhiều ý kiến và bàn cãi trong việc lập phần mộ giữa một số pháp hữu, nên tôi nhờ cô MT, một pháp hữu cho tôi mượn xác để thỉnh ý các chư Thiên. Chư Thiên không đến nhưng có một vị Phật đến, Ngài không nói chuyện, chỉ kiết ấn mà tọa thiền. Hỏi cũng không trả lời. Từ điểm đó tôi hiểu rằng, ngài khuyên mọi người nên thanh tịnh lại. Tôi cảm ơn Ngài, Ngài xuất ra. *(Sau này tôi biết vị Phật này là Đức Ngài)*

Lần Thứ hai: Cũng chuyện phần mộ, nhưng là một vấn đề khác không ảnh hưởng đến vấn đề trên. Chúng tôi cũng bàn cãi,...và hình ảnh trên cũng xảy ra, cũng qua cô MT.

Lần Thứ Ba: Từ khi Đức Ngài lia thể mọi người đều ý thức được rằng lúc trước mọi khó khăn gì Đức Ngài cũng giải quyết ổn thỏa, nhanh, gọn. Ngày nay thì khác rồi việc nào cũng có phần trục trặc khiến phải bàn cãi, tính đi, tính lại, nhiều. Tôi thì thích có cơ để mời các Chư Vị xuống, vì muốn cho gia đình được nguôi ngoai, an tâm và thấy rằng, mặc dầu Đức Ngài đã hồi vị, nhưng các vị bề trên vẫn còn đó, vẫn còn để giúp đỡ cho Đạo Pháp và gia đình. Tôi cũng tránh cho gia đình cái ý tưởng không phải qua sự mất mát mà nghĩ rằng các Chư Vị đã phải tay đi hết. Ngoài ra cũng cho anh, chị, các em, các cháu, các người quen khác được thấy sự vi diệu của Ông Trên mà thức tâm một phần nào.

Lần này thì tôi bảo Chị Thái, cùng với Diệu Thi sang nhà cô TTL *(không phải cô ĐBL, 2 người đều tên L)* và mời cô Liên sang. Lúc đó cô Liên không có ở nhà, nên tôi cho mời cô ML đến. Cũng đồng lúc ấy, cô L cảm thấy như có người thúc dục nên đến nhà tôi.

Khi hai vị đến nơi, tôi xin chuyển các Chư Vị xuống. Một vị Phật nhập cô ML mà kiết ấn *(Thực sự, các Chư Vị từ mức độ Trung Thiên trở lên không hề nhập xác, những hiện tượng kể trên chỉ là những hiện tượng chuyển vận các dòng điện. Vì vậy, sau này các pháp hữu thấy hiện tượng nhập xác, dầu rằng người ta xưng là “Tiên”, là “Thánh” là “Phật”, các vị cõi trên,... tất cả đều là giả, là ảo, là hư huyền. Chỉ có MA mới nhập xác, vì dòng điện của MA gần với con người, con người chết thì thành Ma. Nhớ! Thiêng Liêng không có nhập xác – 2004)* chuyển theo thể Hoa Khai Kiến Phật, đồng thời nhập Định, các phần đi theo thì nhập qua cô TTL, miệng cười tươi và múa châu rất đẹp mắt. Mọi người đều say mê xem, có nhiều vị Pháp hữu chưa từng thấy các phần trên xuống lần nào nay thì được mục kích.

Có nhiều cảnh xảy ra trong ngày hôm đó mà tôi không thể kể hết được, chỉ có một điều có thể nói rằng, trong gia đình em Dấu, cháu tôi và một số người quen, kể cả những người giúp việc trong nhà đều xin được thọ pháp, còn những ai đã tu rồi thì chuyên tâm hơn...

Sau này Đức Ngài có nói là tất cả những khó khăn, sai sót mà chúng pháp hữu gặp phải đều do Ngài chuyển đến mà thử tâm từng vị.

3. Thất Thứ Năm:

Trong ngày thất này là ngày mùng 7 tháng 1 âm lịch trùng với ngày Vía Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế, cũng là ngày Tiên mời các vị Pháp Hữu là những người quen biết và từng chỉ bảo Tiên đến dự bữa tiệc chung vui để 2 hôm sau Tiên lên đường trở về Hoa Kỳ. Hôm đó có gần 50 vị đến dự tiệc. Tiệc xong, mọi người đều ngồi tụng kinh, lúc đó tôi nhận thấy có điển quang của Đức Ngài nhưng tôi không nhận thấy Ngài đang ở đâu. Tôi đến trước ngôi của Ngài mà chào mừng, đồng thời nêu một số thắc mắc của tôi. Xong tôi chọn một chỗ để ngồi Thiền. Thiền một lúc không lâu, bất chợt tôi bắt được điển quang của Ngài, nên tôi mở mắt.

Lúc đó em tôi Châu Nhật Thiện, cũng đang ngồi Thiền, nó thấy như có “ai” mới đi ngang qua nó nên nó cũng mở mắt. Lúc đó tôi đến kể bên cô ĐBL, cô ngồi ở góc cuối nhà, kể Thiện. Tôi xá

chào Ngài (Ngài đã nhập qua cô L) – (Ghi chú của năm 2004 – Như đã giải thích ở trên, Thiêng Liêng không có nhập xác, đây là trường hợp đặc biệt nên chỉ có sự chuyển dòng điển là trạng thái khác với nhập xa ! - 2004).

Tôi hỏi tại sao Đức Ngài lại thường qua cô L. Ngài nói, Ngài chỉ đến những ai thanh tịnh mà thôi và Ngài cho tôi biết phần Chơn Linh của cô L. Ngài giải đáp một số thắc mắc mà tôi đã hỏi Ngài trước ngôi của Ngài. Ngài dặn dò tôi một số việc. Tôi và Ngài nói chuyện với nhau hơn 30 phút. Lúc đó một số Đạo Hữu đang đọc kinh, một số khác thì đang Thiền. Chỉ có Nhật Thiện, Mai Thi, cô 6 Phúc, chú Hùng ở gần đó biết mà thôi. Khi các vị đọc kinh xong, Ngài đến chào tất cả, và vào trong nhà thăm mọi người, lúc đó có một số bà con từ dưới quê Cần Thơ lên. Ngài gởi lời thăm hỏi và dặn dò mọi người. Ngài ôm con của em Nhật Trung là Nhật Trường và khuyên bảo tất cả lo tu tập. Dặn dò xong thì Ngài đi.

4. Thất thứ 6:

Trong thời gian từ thất thứ 4 kéo dài đến thất thứ 6, Đức Ngài đã thị hiện ở nhiều nơi, ở các tỉnh,...và một số các chư Thiên cũng được lệnh xuất hiện ở các nơi trong nước truyền ra cùng một thông điệp là “Đức Ngài sẽ trở về vào ngày 49 của Ngài, Ngài sẽ mang theo một cuốn sách mà Ngài đã để quên”

Cuốn sách đó là cuốn sách gì? Có tầm quan trọng như thế nào mà làm Đức Ngài bận tâm?..

Hầu hết chúng pháp hữu trong và ngoài nước đều trong chờ diễn biến vào thất thứ 7 của Ngài.

Nhiều vị từ các nước gọi về Việt Nam cho tôi tỏ lòng nôn nóng muốn biết chuyện sẽ xảy ra, tôi thì lo cất đặt máy thu hình,...để thu lại hình ảnh sẽ xảy ra vào thời điểm đó.

5. Thất thứ 7:

Ngay từ trước ngày thất thứ 7, đã có nhiều vị phẩm sắc từ các tỉnh đã đến Saigon. Thất thứ 7 đúng vào ngày mồng Một. Tờ mờ sáng hôm đó đã hiện diện hầu như đủ mặt các vị huynh trưởng, các phẩm sắc Vô Vi Quy Nguyên từ các nơi đổ về, theo nghi lễ bình thường tất cả đều tụng kinh, cầu nguyện hoặc Thiền. Trong ngày hôm đó, Điển quang tụ hội thật là nhiều, các máy thu hình chực chờ sẵn. Nhưng ngày cũng đi qua, không có một sự việc gì xảy ra cả. Tuy vậy các pháp hữu vẫn trụ lại mà cầu nguyện qua đêm.

Sáng hôm sau, đang ngồi nói chuyện với một số pháp hữu, bất chợt có người đến nói với tôi cô Liên muốn gặp tôi. Tôi lên lầu, cô L đang ngồi trong phòng của Ba tôi. Bên ngoài có một số pháp hữu đang canh cửa.

Tôi biết là Đức Ngài nên tôi quỳ xuống đánh lễ Ngài. Ngài ban cho tôi bảo pháp mà Ngài đã cất giữ bao lâu nay cho tôi. Tôi nói:

- Thưa Thầy, con xin Thầy ban cho nhiều người khác, để có nhiều người được ân huệ như con hôm nay.

Ngài đáp:

- Đây không phải là ân huệ ta cho con, đây là của con từ bao đời nay, hôm nay đã đúng lúc, ta giao lại cho con.

Thầy điểm cho tôi, tôi nhận lấy Pháp Bảo. Lúc đó trong đầu óc tôi quay cuồng, tim tôi đập phồng, những hình ảnh từ đâu lại hiện về, chập chùng và tiếp nối. Khiến tôi không nhận định mình đang ở đâu, làm gì. Vật nầy quả là của tôi, nó làm cho tôi nhớ tại sao tôi sanh ra. Tôi xúc động mạnh. Vũ trụ chung quanh tôi như đảo lộn tôi không còn phân biệt được thời gian cũng như không gian lúc nầy. Lúc nầy Đức Ngài có cho một số ít người vào phòng có mẹ tôi, tôi cũng không nhớ rõ lắm. Tôi chỉ nghe loáng thoáng là mẹ tôi khóc.

Tôi ngồi lên giường mà nhập Định. Lúc nầy Đức Ngài tuyên bố với mọi người là Thầy Từ Minh Đạt là truyền nhân của Ngài. Ngài điểm cho thầy Từ Minh Đạt, thầy Đạt đang ngồi Thiền trên giường của Đức Ngài. Đức Ngài xá thầy và nói rằng:

- Xin chúc mừng Ngài.

Lúc này các vị Pháp hữu đã lên đông đủ. Trước mặt các phẩm sắc, Thầy tuyên bố:

- Đây là truyền nhân của ta....

Hàng hà sa số các chư Thiên và Hộ Pháp thị hiện lúc đó, có một vị Hộ Pháp, tiến đến chào Thầy Từ Minh Đạt, và nói rằng:

- Chúng ta, hàng hà sa số các chư Thiên nơi đây được lệnh theo bảo vệ cho Ngài. Chúng tôi xin chúc mừng Ngài.

Các chư Hộ Pháp bảo các pháp hữu đến lễ chào Thầy Từ Minh Đạt. Thầy vẫn ngồi nhập Định, bên cạnh là gậy Long Hoa mà thầy vừa mới nhận. Khi xuất định thì thầy đến điểm từng người và hướng dẫn các pháp hữu xuống dưới nhà lễ tạ Mẫu và Cộng Đồng.

Ngày hôm đó, Đức Ngài ở lại với các Pháp Hữu cho đến tối, trò chuyện và giải đáp thắc mắc rất vui vẻ. Tôi thì từ lúc nhận được Pháp Bảo, vì đầu óc còn mệnh mang nên tôi không có tham gia trò chuyện cùng Đức Ngài, vả lại tôi cũng không chú ý cho lắm đến những gì xảy ra chung quanh nữa.

Tôi thấy Ngài nói chuyện với các em tôi xưng “Ba”, “con”, tôi rất vui vì hiểu được Ngài đã đồng ý sự thỉnh cầu của tôi. Lúc trước tôi có nguyện trước ngôi của người, cho phép các anh em ở nhà gọi ba bằng “Ba”. Đúng ra phần lớn các anh em của tôi chưa nhận ra điều này. Một khi một vị Phật đã hồi vị thì không còn cha và con như ngoài đời nữa. Với bản thân tôi, mỗi khi tôi gặp Đức Ngài, tôi muốn gọi Ngài là “Ba” như ngày nào, Có thể nói tôi thèm gọi tiếng “Ba” nhưng tôi vẫn gọi là “Thầy” hoặc “Đức Ngài”, tôi xin dành lại cái đặc ân “thân thiết” của Đời này cho các anh em trong nhà để một lúc nào đó, với tình “thân thiết” này các anh em, bà con, giòng họ, một phút nào được tỏ ngộ, trở về thiện tâm thiện tánh mà tu hành....

Khi cô ĐBL ra về, tôi mới chạy ra nói được 1 câu:

- Con cảm ơn cô !

Cô nhìn tôi:

- Đây không phải là cô L đâu

Tôi đáp:

- Con chỉ cảm ơn cái xác này mang những lời của Thầy đến cho tụi con mà thôi.

Thầy gật đầu rồi ra đi.

Thầy đi rồi, mọi người mới nhớ chực rằng đã quên đi chuyện thâm hình. Có lẽ sự việc đến quá đột ngột không ai lường trước được. Chuyện từ một cuốn sách nay trở thành một truyền nhân...